

[Henry Christensen.]

finansminister kan sige, at ansvaret for udgifterne er fælles, fordi de fleste her i tinget har stemt for udgifterne. Men når vi skal have en realistisk vurdering af udgiftsudviklingen, drejer det sig jo ikke om at diskutere os imellem, om vi synes om denne udgift eller ej; det er ikke disse principdiskussioner, det gælder; det er spørgsmålet om det samlede omfang af udgifter. Der var jo mange andre udgifter, vi sådan set også kunne ønske at afholde, hvis vi syntes, vi havde råd til det, men det er et spørgsmål om at have råd nok. Det er spørgsmålet om at foretage samme afvejning, som en virksomhed og en privat familie må foretage, og her har regeringen hovedansvaret. Det er den, der har hovedansvaret for den samlede afvejning. En bedre budgetkontrol, et længere sigte i budgetlægningen, vil give folketinget bedre muligheder, men det er regeringen, der hele tiden må have ansvaret for den samlede afvejning, herunder ansvaret for, i hvilket omfang man vil komme med nye udgiftsforslag til folketinget. Det kan godt ske, at der er nogle udgifter, om hvilke vi vil sige, at vi gerne vil afholde dem, hvis der er råd hertil, men det er stadig finansministerens hovedansvar, og derfor må vi understrege hans ansvar i den forbindelse. Og dernæst må vi sige, at det afgørende er, at vi i det hele taget får et bedre grundlag for at tage stilling til disse ting fremover. Det er altså for os et væsentligt led.

Det var jo en interessant opstilling, den højtærede finansminister foretog med hensyn til de 16 milliarder; han fik anvendt 20-21 milliarder, og det er jo det sædvanlige: at finansministeren bruger mere, end han egentlig har. Det er også det, der er karakteristisk for situationen; det fortæller også om udviklingen gennem disse år, fra en periode, hvor vi havde et betydeligt overskud på betalingsbalancen, til nu, da vi befinder os i en situation med et betydeligt underskud — og det er det, der gør tingene så meget desto vanskeligere.

Hvad angår spørgsmålet om besparelser, takker jeg naturligvis finansministeren for hans forhandlingsvilje over for folketinget og det kommende udvalg.

Jeg vil gerne gentage — for at det skal

stå klart — at det må være finansministeren og regeringen, der foretager dels den nye kritiske gennemgang, dels den samlede afvejning. Hvis vi under udvalgsforhandlingerne skal nå frem til et niveau — og det må vi nå frem til — som udgiftsstigningen ikke må overstige, må det være regeringens opgave at fremlægge realistiske forslag og at indpasse udgiftsstigningen under disse; sådan må forretningsgangen være. Hvis den højtærede finansminister derefter vil sige til mig, at det kan han ikke, så må vi jo se at få en anden, der kan; men dette må foreløbig være udgangspunktet for forhandlingerne.

Det er klart, at vi også må se på indtægtsskønnene, men det kommer vi tilbage til; det er der ikke grund til at gøre yderligere bemærkninger om her. Min vurdering er, at der på visse områder er betydelige, i hvert fald ikke ubetydelige reserver, og dem må vi prøve på at få beregnet så nøje som muligt — og det kan ændre en del i billedet.

Hvad angår spørgsmålet om berettigelsen og størrelsen af kasseoverskuddet, kan jeg i det væsentlige henvise til mine første bemærkninger, men jeg vil dog gerne sige til den højtærede finansminister, at når han nu siger: ja vel, venstre har ligesom skaffet sig et alibi, og så kan vi bagefter nedgøre det en lille smule, så er jeg ikke glad for ministeren, for det er grundskavanken i en meget væsentlig del af vor økonomi, det er regeringens svaghed, det er dansk økonomisk politiks svaghed gennem disse år, at vi i den tid, hvor vi har haft så gunstige internationale muligheder i kraft af det gode bytteforhold og har haft en indtægts- og velstandsstigning som ingen sinde før, ikke har forstået at magte den økonomiske udvikling, så at vi fik en naturlig balance mellem indkomstudvikling og produktionsudvikling. Det er en svaghed, hvis man ikke vil erkende, at dette ikke kan blive ved at gå.

Vi kan håbe, at vi får medvind et langt stykke tid fremover endnu — det er der ingen der ved noget om — men det må være en opgave for den økonomiske politik her i landet at imødegå denne svaghed; og da vi nu kommer i en endnu værre situation, der begrundet et større kasseoverskud, så er det altså udtryk for, at det